

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Ad Mentem Præcipuorum Theologorum & Canonistarum, per Casus
practicos exposita, nunc quartò ab ipso Authore revisa ... & in 4. Tomulos
sic divisa, ut pro libitu in duas aut 4. Partes commodè compingi possit

Per XXXVI. Casus Exhibens Materiam de Conscientiâ, Legibus, Peccatis,
Fide, Spe, Charitate, Jure & Justitiâ

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1752

VD18 13475452-001

Casus XII. De Invidia, Gula, Ira, Acedia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39804

CASUS XII.

De Invidia, Gula, Ira, Acedia.

MOrphorius 1. Multum cruciatur, quod am-
 lio officium, virginem adamatam sibi prae-
 rit, quod honoretur, ametur. 2. Ex sola voluptate edi-
 bibit. 3.-4. Convivia, in quibus saepe inebriatus
 non vitat, quia tantum ebrius fit, dum exit in aere-
 5. Tabacum sumit, & se gyrat usque ad turbationem
 capitis. 6. Bibit, usque dum fiat impotens incedere,
 familiam dirigere, non absque capitis, & podagra do-
 loribus, debilitatione stomachi. 7.-8. Se inebriat,
 non incurrat offensam compotatoris, ne ad duellum
 provocetur, diffametur. 9. Ut conservet sanitatem
 vel vitam. 10. Ut non sentiat dolores podagrae, abscis-
 sionem pedis, ut expellatur venenum &c. 11. Socium
 ad largiores haustus animat, semipoto propinat, & ho-
 bere cogit. 12. Alios, ne sibi noceant, ne secretum pro-
 dant, inebriat. 13. Ebrius blasphematur, furatur, alio-
 ad compotationes inducit cum dispendio rei domesticae.
 14. Pueros & stultos inebriat, utque fortius bibere
 possit. pharmaca sumit, ibid. In eos qui potum deho-
 rantur, mirum incandescit cum meditatione vindictae.
 15. Remedia salutis nauseat. 16. Dolere se esse ma-
 rum, baptizatum &c. Pro resol.

1. QUÆR. I. Quid sit Invidia?

¶ Est tristitia de bono alieno estimato ab invidente
 ut malo proprio. D. Th. 2. 2. q. 63. a. 1. Tristari de
 bono ut alteri bonum est, est actus formalis odii
 sicut velle bonum ut alteri bonum est, est actus
 charitatis. Et quamvis invidia plerumque odium
 proximi involvat; tamen ut talis non tristatur de
 bono alieno, ut alteri bonum est, sed ut creditur ma-

nuere vel obscurare propriam excellentiam; ut si
ambitiosus doleat, alium sibi in honore vel divitiis
fieri æqualem, quasi sibi per hoc aliquid decedat.
Est genuina filia superbiæ, & peccatum ex genere
suo mortale, directè oppositum charitati; & si in-
videat alteri dona supernaturalia, v. g. gratiam, san-
ctitatem vitæ &c. eò quòd putet per ea minui suam
æstimationem, aut certè vitam suam redargui, est
peccatum gravissimum in Spiritum Sanctum, quod
dicitur *fraternæ charitatis invidentia*: si sit circa
bona naturalia, est veniale, vel mortale pro ratione
boni, quod alteri invidetur: si quidem sit circa ma-
teriam levem, sed animo invidendi etiam majora,
vel quævis bona, semper est mortale. Dixi: *estima-
to ab invidente ut malo*: nam si alterius bonum com-
munitati, mihi vel alteri innocenti reverà sit ma-
lum, & absit malus affectus odii, aversionis erga
personam ipsam, tritari de alterius bono non est in-
vidia: sic licitè tristor de doctrinâ, & eloquentia
hæretici, quatenus per hæc multos seducit; pruden-
ter doleo, illi beneficium esse collatum, quem vel
scio esse indignum, vel illo abusurum in meum vel
aliorum damnum: Ratio est, quia talis tristitia, vel
dolor non tam est de bono proximi, quàm de malo
inde resultante. Simili modo, si quis, secluso omni
malo affectu erga personam, tristatur, quòd alius
sibi officium vel virginem adamatam præripuerit,
quòd ab alio vincatur in virtute, doctrinâ, divitiis,
non ideo, quòd hæc sint in alio, sed quòd in se non
sint, non est invidia, sed æmulatio, quæ bona vel
mala est pro qualitate objecti; de hac dicit Apo-
stolus: *Emulamini charismata meliora*. 1. Cor. 12.
Ex invidia oritur detractio, odium, susurratio, De
quibus suis locis.

QUÆR. II. Quid circa Gulam?

I 4

n. Se-

I.

β. Sequentia. 1. Gula est inordinatus appetitus usqueque cibi vel potus ex hoc, quod quis vel plus sumat, quam natura requirat, vel sumat nimis exquisita, vel sistat in sola voluptate cibi aut potus, et si tantum sumat necessaria, ut nunc certum est ex Prop. 8. ab Alex. VII. damnata: Comedere & bibere usque ad satietatem ob solam voluptatem, non est peccatum, modo non obsit valetudini, quia licite potest appetitus naturalis suis actibus frui. Dixi: si sistat in sola voluptate: nam si quis cibo & potu delectetur eo fine, ut magis conducant ad nutritionem, non peccat, quia non sistit in ea voluptate, sed eam refert ad finem honestum, conservationem sanitatis, & vitæ; quem finem in utilibus, & necessariis ad sustentationem homo virtualiter semper intendit, quamdiu non habet intentionem contrariam.

2. Gula ex genere suo est peccatum veniale oppositum abstinentiæ, per accidens fieri potest mortale ob grave damnum corporis vel animæ, ut si quis per nimiam ingluviem causet sibi febrim, graves capitis vel podagræ dolores, aut se ineptum reddat ad functiones officii graviter obligantis. Effectus gulæ in corpore sunt calculus, podagra, chiragra, capitis vertigo, stomachi cruditas, oculorum calligo, viscerum corruptio & totius corporis graveolentia; in animo inepta lætitia, immunditia, multiloquium, hebetudo mentis, animi torpor, & omnium ferè criminum partus, nam gulosus & ebriosus, pro Deo ventrem habet, eleemosynas omittit, spernit pauperes, aliena rapit, familiæ substantiam devorat, puerorum educationem negligit, committit usuras aliasque injustitias; ideoque solerter monuit Christus Luc. 21. Attendite vobis, ne fortè graventur corda vestra in crapula & ebrietate. Remedia autem præcipua contra hoc vitium Germanis præ-

dolor

dolor nimis familiare; sunt, fugere lautiores epulas, confortia & similes gulæ occasiones juxta illud Prov. 23. *Noli esse in conviviis potatorum.* Item sapius & seriò considerare turpitudinem hujus vitii plùs quàm bestialem, & damna in corpus & animam inde promanantia &c.

QUÆR. III. Quid, & quale peccatum sit 3. ebrietas?

R. *Ebrietas est voluntarius excessus in potu usque ad violentam usûs rationis privationem voluptatis causâ.* Cajetan. Valent. Less. Azor. Laym. Dicastillo L. 1. de just. d. 3. n. 104. & alii communiter contra Sylvium 2. 2. q. 150. a. 1. qui dicit omnem voluntarium excessum in potu usque ad defectum rationis esse propriè ebrietatem. Ratio sumitur ex D. Th. 2. 2. q. 150. a. 1. Q. 2. ubi dicit, ebrietatem consistere in nimio usu, & concupiscentia vini, ideòque sicut ad sobrietatem spectat moderari nimiam concupiscentiam potûs ob delectationem in illo; sic ex opposito ebrietati proprium est moveri nimiam potûs concupiscentiâ & delectatione. Ebrietas est intrinsecè mala, & per se peccatum mortale, ut patet ex Script. ad Rom. 13. ad Ephes. 5. & S. Th. loc. cit. & lect. 3. in c. 13. ad Rom. Ratio est, quia voluntariè se inebrians videtur præferre delectationem vini integritati rationis, inquit S. Doctor: hoc autem nullo casu est licitum, ergo.

Dicitur 1. *voluntarius excessus*: nam si ebrietas 4. non sit prævisa, etsi quis leviter excesserit in temperantia, non est peccatum mortale; si quis verò per experientiam sciat, se in tali occasione solere inebriari, vel dubitet, timeat, aut ob consuetudinem timere debeat periculum ebrietatis, tenetur ab ejusmodi occasione sub mortali abstinere, & si nolit, est incapax absolutionis: si largiùs bibens sciat se

fore ebrium, si in aërem exeat, debet sub mortali, vel manere domi, vel à largiori potu se continere,

5. *Dicitur 2. excessus in potu:* nam si usus rationis aliter, quàm per potum tollatur, v. g. per odorem lupuli, per suffitum tabaci &c. non erit proprie ebrietas, attamen peccatum, & quidem mortale, si ex sola voluptate ad notabile tempus, v. g. ad horam ratio intercludatur; si enim sit mortale ex delectatione potûs se usu rationis privare, cur non ex delectatione tabaci, vel alterius fumi, aut suffitûs? Ratio à priori est, quòd homo non sit dominus suæ rationis, sed administrator; ergo si eam absque sufficienti causa exturbet, graviter peccat contra naturam & Deum, sicut graviter peccaret, si absque sufficienti causa sibi abscinderet membrum.

Dixi: ad notabile tempus, nam videtur etiam hîc dari posse parvitatem materiæ, sicut datur in læsione corporis vel sanitatis propriæ; quare non in læsione rationis? quis enim dicet peccare mortaliter eum, qui ex fumo, ex intemperantia, vel agitatione in gyrum, momentaneam sibi causat vertiginem, & mentis interceptionem, ita ut nesciat, ubi existat?

6. *Dicitur 3. ad privationem usûs rationis;* quamdiu enim adhuc quis novit discernere inter bonum & malum, ac dirigere actus suos ordinarios, v. g. prospicere familiæ, horas attentè legere, etsi lingua parum titubet, pedes vacillent, oculi caligent &c. adhuc non erit perfecta & mortalis ebrietas. *Less. Cajetan Laym. Dicast.* Nequetunc, si quis in cibo vel potu excedat usque ad vomitum, vel ideo vomat, ut iterum possit bibere; nam quamvis hîc sit magna deformitas, tamen excusatur à mortali, modo absit periculum ebrietatis, & notabiliter non lædatur sanitas, vel natura, causando graves dolores
- poda

podagræ, vel capitis saltem ad plures dies, nauseam stomachi, febres, vitæ abbreviationem &c. ; tunc enim graviter peccatur contra charitatem propriam, & jus quod solus Deus habet in vitam & sanitatem nostram. ut plerumque contingit in iis, qui sæpius se vino immoderatè replent, de quibus Isaïas cap. 5. *Va qui potentes estis ad bibendum vinum, & viri fortes ad miscendam ebrietatem.* Et Prov. 23. *Cui vas; nonne his qui commorantur in vino? Va autem in Scripturis peccatum mortale denotat.*

Dicitur 4. ad violentam privationem rationis. 7.
per quod ebrietas distinguitur à somno, qui non violenter & contra naturam, sed ex naturæ institutione ad reparandas vires, & spiritus vitales, rationem ad tempus sopit, ita tamen ut relinquat potentiam proximam iterum ratione utendi, si homo à somno excitetur; è contra homo ebrius etiam vigilans ratione uti non potest, nec valet ad usum rationis excitari.

Dicitur 5. voluptatis causâ : Hinc si quis bibat 8.
ad privationem rationis non quidem ob delectationem, sed ex alta levi vel insufficienti causâ v. g. ut satisfaciatur amico, ut vincat per æquales haustus, ut non incurrat offensam, ut non vapulet vel diffametur; ex communiore non admittit formalem, sed tantum materiale ebrietatem, peccat tamen juxta omnes mortaliter: quia sine justâ causâ se privat bono naturæ præstantissimo, scilicet ratione, cujus ipse non est dominus, sed custos; sicut peccat mortaliter, qui ex tali causâ sibi abscinderet brachium.

Occurrit hic dubium principale, an saltem ex 9.
causâ gravissimâ, v. g. ad recuperandam sanitatem ex præscripto medici, bibere liceat ad ebrietatem; aut pro conservanda vita, si inimicus tibi impetetur mortem, nisi bibas?

Ne-

Negant utrumque *S. Antoninus p. 2. tit. 6. c. 3. Angelus V. ebrietas. Sylvius l. c. Tabien. Mendo d. 3. q. 14. & quodam secundam partem S. August. serm. 232. de tempore, ubi dicit: Etiam si ad hoc veniretur, ut tibi diceretur: aut bibas, aut morieris, melius tibi erat, ut caro tua sobria occideretur, quam per ebrietatem anima moreretur.* Rationem dant, quia talis ebrietas non minùs est intrinsecè mala, quam pollutio, quia sicut pollutio destruit semen humanum, sic ebrietas destruit rationem, quâ in homine nihil est præstantius; sicut ergo pollutio, & destructio seminis, etsi non fiat ex voluptate, nullo casu est licita, sic nec destructio rationis per potum: & quamvis ejusmodi potatio sit necessària ad conservandam vitam, quia tamen vitam non servat secundùm bonum rationis, quam destruit, non potest non esse contra sobrietatem, quæ necessariò est ad bonum rationis. Accedit, quòd ebrietas per se sit causa rixarum, cædium, luxuriarum, blasphemiarum, &c. ergo ex lege naturæ meritò censetur omni casu prohibita.

Econtrà utrumque licere affirmant *Cajetan. 2. 2 q. 150. & ibid. Valent. Sylvest. V. Ebrietas. Azor. & plures alii apud La Croix L. 5. n. 321.* Probant 1. quia si non bibatur ex voluptate, non est ebrietas formalis; sed materialis, quæ non est intrinsecè mala, sed licita ex urgente causâ. 2. Quamvis homo non sit dominus suæ rationis, sicut non est dominus suorum membrorum, licitè tamen ad conservandum totum abscindit membrum, ergo etiam licitè ad tempus se privat usu rationis, ut vita, & ratio conservetur in futurum. 3. Potus necessarius ad conservationem vitæ non est contra sobrietatem, *S. Thom. q. 141. a. 6.* sed talis potus est necessarius ad conservationem vitæ, ergo. 4. Non est contra chari-

charitatem propriam abscindere brachium pro
 conservanda vita, ergo nec contra sobrietatem so-
 pire per potum ad tempus rationem, ut conservetur
 totum, ratio, & vita. §. Ex gravi causâ licitum est
 sumere pharmacum soporiferum, etsi quis statim
 ex somno ad usum rationis excitari non possit, ergo
 & ex tali causâ sumere potum inebriantem. Utra-
 que sententia habet aliquid veri: Igitur

Dico: si ipsa ebrietas seu violenta rationis priva-
 tio assumatur vel intendatur tanquam medium ad
 aliquem finem, v. g. ad recuperandam sanitatem vel
 evadendam mortem, nunquam licet, sicut nunquam
 licet pollutio, seu directa expulsio seminis etiam pro
 conservanda vita, ut bene probat prima sententia;
 unde si quis tibi minetur mortem, gravissimam in-
 famiam, mutilationem, verbera, nisi te inebries,
 non potes obsequi, & in hunc finem locutus est
S. August. Similiter non potest se reus inebriare, 10.
 ut non sentiat tormenta, vel angustias mortis; vel
 alius, ut non sentiat dolores podagræ, vel abscissio-
 nem pedis &c. quia tunc ipsa rationis privatio assu-
 mitur tanquam medium ad finem insensibilitatis.
 Econtrâ si alter non intendat tuam ebrietatem,
 sed tantum comotationem, absque mortali obse-
 qui potes etiam cum periculo ebrietatis; item licet
 sumis vinum generosissimum, quantum opus est ad
 expellendum frigidum venenum, etsi certò prævi-
 deas te inebriandum, etiam ex supposito, quòd ta-
 lis ebrietas sit intrinsecè mala, sicut licet sumis
 pharmacum ad expellendum semen corruptum, etsi
 certò prævideas simul expellendum semen verum:
 Ratio est, quia in his omnibus non intenditur vel
 procuratur directè ebrietas, sed conservatio vitæ &
 sanitatis, ex qua præter intentionem sequitur
 ebrietas.

Ad

Ad argumenta secundæ sententiæ, etsi sint magni ponderis, responderi potest 1. N. quod ejusmodi ebrietas non sit intrinsecè mala. *Ad 2. Dispar. est* quòd in dissipatione usûs rationis major sit deformitas contra naturam rationalem, quàm in destructione alicujus membri, quia homo per usum rationis distinguitur à bruto, igitur ebrietas, quæ hunc usum destruit, facit hominem similem bruto, quod non facit abscissio membri. Et sicut pro conservando toto non potest destrui semen humanum, sic nec usus rationis. *Ad 3. Potus necessarius ad conservationem vitæ non est contra sobrietatem, si adhibeatur cum integritate rationis, C. secus N.* *Ad 4. N. C.* Omnia membra ordinantur ad totum, ideòque ordo charitatis & rectæ rationis exigit, ut pro conservatione totius destruaturs pars, si opus est ratio autem non ordinatur ad vitam, corporalem, sed vita corporalis ad vitam rationalem, seu bonum usum rationis. *Ad 5. N. C.* Sicut somnus, ita & pharmacum causans somnum, directè & ex natura suâ ordinatur ad restaurandos spiritus vitales, non verò ad privationem usûs rationis, etsi hæc indirectè sequatur. Ex præmissis

11. *Deduces seqq.* 1. Non est licitum urbanitatis vel amicitie gratiâ aliquem ad liberaliores haustus provocare cum periculo ebrietatis; neque licet semitibrio absque urgenti causa præbere ulteriorem haustum, ex quo creditur inebriandus; quomodo igitur excusabuntur, qui ebrietatem non tantum non impediunt, prout ex charitate, si commodè possint, obligantur, sed & cogunt ultra naturam bibere. *audi S. Aug. serm. 231. de temp.: Certâ bibendi lege contenditur, qui poterit vincere, laudem meretur et crimine..... O infelicitas generis humani! quàm multi inveniuntur, qui ebriosos & luxuriosos amplius*

quàm

quàm oportet, cogunt bibere, & ante ostium pauperibus petentibus vel unum calicem dissimulant dare? Et quod pejus est, aliqui Clerici, qui hoc deberent prohibere, ipsi cogunt aliquos plus bibere quàm expedit: Si tamen absit omne periculum ebrietatis, & intemperantiæ, urbanitatis esse potest se mutuò pro more patriæ ad amicum haustum invitare, *Dicast. n. 150.*

2. Ex rationabili causa, v.g. ex timore gravis ini- 12.
micitiae, rixarum, verberum, licitum est alicui apponere vinum, relicta ei libertate bibendi, et si prævideatur inebriandus; quia hoc non est alterius ebrietatem causare, sed ex justâ causâ permittere. An verò aliquando liceat concurrere, directè aliquem ad ebrietatem inducendo, provocando, exhortando, difficilius est judicare: Affirmat *Less. L. 4. c. 3. dub. 4.*, si id necessarium sit, ad averte-
dam prodicionem, homicidium, vel aliud gravius malum, quod alter paratus est patrare, nisi inebrietur; quia licitum est, inquit, suadere, & allicere aliquem ad minus malum non simpliciter, sed ex supposito, quòd majus malum aliter impediri non possit, quòd non videtur improbabile juxta dicenda *cas. 19. n. 8.* vel maximè tunc, si solùm inducatur ad ebrietatem materialem præbendo ei vinum fortissimum, cujus vires ignorans, sine culpâ inebrietur. *Laym. L. 3. sect. 4. n. 6. Dicast. n. 145.* Nihilominus mihi videtur verius id in neutro casu licere, quia cum ille ex se nullo modo sit determinatus ad ebrietatem, sed solùm v. g. ad homicidium, tu illum determinas ad ebrietatem, eamque directè intendis & eligis velut medium impeditivum homicidii, non autem licet eligere medium intrinsecè malum ad finem etiam optimum; ut patet in mendacio aut pollutione, quæ nunquàm licent etiam ad conservandam vitam propriam vel alterius.

3. Qui

3. Qui alium inebriat, ut secreta prodat, peccat contra temperantiam, & justitiam iniquè extorquendo secretum, ad quod jus non habet: neque licet Judici reum inebriare, ut sic inducat ad fatendum crimen, quia confessio ebrii non magis probat, quàm confessio fatui vel dormientis, ei go non est causa sufficiens ad inebriandum; neque licet reo etiam materialiter inebriare custodem carceris, ut ipse evadere possit, idque certum est, si sit justè incarceratus, quia ebrietas etiam materialis per se mala est, & gravia mala obinde evenirent custodi, quæ causandi non est sufficiens ratio.

13. 4. Non tantùm ipsa ebrietas, sed etiam mala in ebrietate causata, homicidia, rixæ, contumeliæ, si prævisa sint, aut prævideri debuerint ex hoc quod soleant talia à se fieri, imputantur ad culpam, & in confessione specialiter sunt explicanda. *Cajet. Gobat, Less. loc. cit.*

5. Qui alium ad computationes inducit cum neglectu operarum, & dispendio rei domesticæ, ut non possit solvere debita, aut cogatur furari &c. præter peccatum scandali tenetur satisfacere pro damnis inde secutis, non quidem ipsi computatori, qui, ut suppono, liberè consentit, sed iis, qui obinde inviti damnum patiuntur.

6. Fatuum vel puerum ante usum rationis inebriare, non est saltem mortale, quia malitia ebrietatis consistit in privatione usûs rationis, sed potus hos non privat hoc usu, quia eo jam antecedenter carebant. Ergo.

7. Non videtur illicitum adhibere remedia Physica contra ebrietatem, velut brassicam crudam, amygdala amara, nucleos persicos; si id fiat ex rationabili causâ, quia, v.g. ob præsentiam hospitiu potus commodè declinari non potest, nisi sit periculum

culum ebrietatis aut graviter lædendæ sanitatis in se
vel in alio. *Gobat. c. 51. n. 17.*

8. Effectus ebrietatis sunt hebetudo mentis, debilitas corporis, & omnis generis morbi, suppressio memoriæ, revelatio secretorum, blasphemix, rixæ, incontinentiæ. *Prov. 23. Cui va? cuius patri va, cui fovea, cui sine causâ vulnera, cui suffusio oculorum? Nanne his qui commorantur in vino, & student calicibus epotandis? S. Hieron. in c. 5. ad Galat. Vno hominis sensus evertitur, pedes corruunt, mens vacillat, libido succenditur.*

QUÆR. III. Quid sit Ira?

146

9. Est inordinatus appetitus vindictæ; dico *inordinatus*, nam petere vindictam secundum se est indifferens, & in Superiore pro æquo crimina vindicante, actus virtutis; igitur peccaminosa iræ inordinatio consistit in eo, quod quis vel nimium, & plus, quàm recta ratio dicat, in- aut exteriùs incandescat; vel in hoc, quod quis appetat vindictam injustam, justò majorem, aut justam quidem, sed ex odio, aut ad faciendum malevolum animum: prima inordinatio ex genere suo est veniale, utpote excessus in passione indifferente, absque hoc, quod sibi in sanitate, aut alteri aliquod notabile damnum causetur, quod suppono; aliàs enim per accidens foret mortale; ratione secundæ inordinationis est mortale, vel veniale directè oppositum charitati, prout grave vel leve malum, in vindictam proximo appetitur. Pessimæ sed fecundæ matris plures sunt filix, odium, contumelia, rixa, blasphemia, homicidium &c.

QUÆR. IV. Quid sit Acedia?

150

10. Est tristitia de bono aliquo spirituali, v. g. amicitia Dei, vitâ æternâ; propter nimiam difficultatem

K

tatem

R. D. Jansen Theol. Moral. Tom. 1.

tatem in eâ acquirendâ, vel conservandâ; sic de scripta, si deliberata fuerit, est mortale gravissimum contra Deum tanquam ultimum finem, à quo directè avertit, ut si quis advertenter tristeretur, quod sit creatus ad gratiam & gloriam, quòd unquam bona opera fecerit, quòd Christum agnoverit &c. Acediæ mali partus sunt, amaritudo, tædium, nausea rerum spiritualium, odium Dei, & eorum, quæ divina inculcant, aversio à verbo Dei, incuria salutaris, tædium vitæ, desperatio &c. si tamen tædium circa finem ultimum sit inefficax cum voluntate ad implendi omnia præcepta, etsi remissiùs, & cum aliquo tædio adimpleantur, est tantùm veniale quandoque per acediam intelligitur fastidium & remissio in quolibet exercitio virtutum; sic intellecta est solùm veniale, nisi omittantur actus virtutum graviter obligantes, v.g. lectio Breviarii, auditio Missæ &c.

E X

TRACTATU
DE FIDE, SPE ET
CHARITATE.
CASUS XIII.

De natura, divisione, & necessitate Fidei.

NEbridius Catechumenus petit instrui 1. *Quid sit Fides?* 2. *Quotuplex.* 3. *Quodnam ejus objectum materiale & formale.* 4. *Qua requisita ad fidem.* 5. *Qua sint motiva credibilitatis pro Fide.*